

Jarčiny & husí 2005

aneb

...po stopách do Moravského kraje...

Jarčiny & Husí

1.7. - 6.7.

Této výpravě předcházelo bouřlivé budování nového Tomášova kola, další části stěhování Kladna do Prahy a dalších technických operací. Já osobně toho mám nad hlavu. Velmi se těším až vyjedem a odpočinu si.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	879	0	0	19

Sraz je tentokrát v 19 hodin na Vinohradech. Jak originální, že? Jsme tu téměř všichni. Chybí Jana, jejíž přítomnost není bezpodmínečně nutná, protože potřebuje jen něco doladit na světlech, což jde i cestou. Ale poněkud mě znepokojuje nepřítomnost Tatranky. Jde o tu drobnost, že tady má kolo a veškerou bagáž. Pokud nestihne, nevyjede. A protože je to poslední výprava před Expedicí, bylo by nanejvýš vhodné... Právě přišla SMS, že je na cestě a že balení má vymyšleno systémem jednoho mohutného přesypu. Zatím probíhá dobalování a všeobecný zmatek. Do toho všeho přišel Tomáš s tím, že nestihl nacpat mapy do GPS a tak se o to pokoušíme na mém PC. Marně. Nějak se nám nepodařilo projít přes všechny možné ochrany map, přestože máme všechno legálně. Hm, blbý. GPS bude bez map. Docela mě to rozčiluje, protože GPS je hlavní technická podpora Tomášova kola, na které jsem hákoval, až se ze mě kouřilo a teď se ukazuje, že zbytečně! Parchanti! Jana je tady. Výborně. Dostává do ruky světylka a instrukce o pomoci ostatním. A je tu i Tatranka. Pořád se omlouvá a vysvětluje a zdržuje. Přesyp se zdařil, stěhujeme kola a výbavu na ulici a vydáváme se na cestu k nádraží. Prší a má pršet až do sobotní noci. Tolik předpovědi. Nezní to moc povzbudivě. Na nádraží jsme rychle a v pohodě.

Dig.

Cestou po magistrále si všímám, že máme pro sebe celý pravý pruh - auta se do levého v pohodě vešla. To by mohl být návod pro naše zastupitele. Místo neustálého rozšiřování silnic pustit na ty současný pár bláznů na kolech....

Vkt.

Zbývá najít nástupiště a pak doufat, že se vejдем. Tomáš odchází do haly podívat se na info tabuli. Jen odešel, padl mi zrak na ceduli u vedlejšího nástupiště, kde píšou, že je to náš vlak. Přesunuli jsme kola a přicházející Tomáš nechápe. Pár minut před příjezdem vlaku přichází vlakvedoucí. Dohadujeme s ním nakládku nastrojených kol. Je světovéj. Přislíbil, že pokud to jen trochu půjde, nechá nás vynikat. Přijíždí vlak a má dva služebáky. Celej a půlenej. To, že se nevejдем a že bude pakárna, to jsme čekali. Ale že bude na výběr ze dvou vagónů to se ještě nikdy nestalo.

Dig.

Já teda fakt nechápu tu nechuť jezdit vlakem. Vlastně jedu poprvý a hned je všechno perfektní.

Vkt.

Jana s Jarkou ještě odcházejí do haly. Místo Jarky se tu objevuje Martin. Snažíme se mu vnutit myšlenku, že strašně moc chce jet s námi. Nevěří nám. Nicméně nám pomáhá nakládat. Tato činnost probíhá velmi klidně a pohodově. Vlakvedoucí nám jen

ukázal místo a pak šel z cesty. Máme místenky pro nás i pro kola. To je služba ČD veřejnosti. Nějak si neumím představit jak se to má realizovat. Nebo, že by druhý služební vůz byl v soupravě kvůli nám? Ale ne. Na pohádky nevěřím. Máme naloženo, jdeme najít naše předplacená místa. Z kupé vykazujeme tam sedící a zabíráme místa. Jana jde ještě do haly koupit něco k jídlu, Jarka jde na rande. Ne daleko. Jen na nástupiště za Martinem. Ten nepodlehli vábení a mámení a zůstane v Praze. Přesně ve 20.10 vlak odjíždí. A nastává veselí.

Nevímjak to přišlo, ale zase se trefujeme do Jarky. Asi to nějak přitahuje. Máme s sebou pivo v plechu. Nic neobvyklého. Ale Tomáš má ve zvyku po dopití plechovku nastojato zadupnout, čímž vznikne placka. Jednou se mu to povedlo. Podruhé se plechovka vzepjala, opsala nedefinovatelnou křivku a trefila Jarku do hlavy. Ne nijak moc, jen ji tůkla. Ale stačilo to na pořádný výbuch neutuchajícího smíchu. Tak nejen my, i plechovky se trefují do Jarky. Po té si Jarka ohmatávala vlasy a pronesla, že hledá mozek. Další smích. Tatranka studuje GPS. Aktuálně je v něm mapa celého světa 1:1000000. Chvilí na o kouká a povídá: „Jé hele voda. Ale vodu jsme jeli posledně. A další salva smíchu. Ta voda, na kterou ji padl zrak je u Finska. A v tomto rytmu proběhla cesta až do stanice Tišnov. Vystupujeme a vykládáme. Vlakvedoucí je naprosto výbornej. Pomáhá jak to jen jde a pak se loučí. Vlak odjel a jsme tu sami.

Dig.

Tak sami před nádražím ale nejsme. Jeden starší pár tu postává a zřejmě čeká na bus. V mezičase se vyptávají kam že to máme namířeno. Hned nám radí jak se z městečka vymotat.

Hnk.

Je půl dvanácté, tma a prší. Připravili jsme kola na jízdu, Tomáš našel v normální mapě směr a jedeme. My co se chystáme na Expedici jedeme s plnou výbavou tedy i s přední bagáží. Je to nezvyk. Navzdory tomu se jede dost dobře. Tomášovy Luxeony prořežávají tmu je pohodově. Zdoláváme závěrečný kopec.

Dig.

Já ho tedy moc nezvládám. Snad je to díky předním bágům nebo počtem naložených konzerv ale během pár metrů musím ze sedla a rvát své Šlapátko do kopce. Drobně prší ale já jsem zpocená snad až za ušima. No nevím nevím, jestli taková stoupání budou v Alpách tak je po mně ;-(

Hnk.

Skoro všichni pěšky. a hledáme nocleh. Nejprve neúspěšně. Jdu s Janou do tmy za nějakou závoru. Je tu cesta, je tu les, jsou tu kaluže, je tu nakloněný terén, je tu tma. Není tu plácek pro 3,5 doupete.

Dig.

My ostatní zatím čekáme u závoru před cestou a stoupá z nás pára jako z pravých čertů ☺

Hnk.

Popojeli jsme dál. Mně se už velmi mnoho chce ležet. Jde o to, že kromě lenosti mě bolejí záda. Minulý týden jsem je maličko přetížil a nějak se z toho nemůžu vyhrabat. A tak bez většího přemýšlení sjíždím na louku a do lesíka pod ní. A mám ho! Nocleh jak vyšitej. Trochu jim tady zabereme cestu, ale kdo by tu co dělal v pátek ráno, že? Stavíme doupata. Pro Janu s Tatrankou je to úplná premiéra. Tatranka jej stavěla jen jednou, a to včera v noci se mnou v Praze v parku. Tam jsme ho taky vyvázali a připravili k použití.

Dig.

Já jsem to vlastně taky viděl jenom jednou. Trénink by to bejvalo chtělo, taky nějak nevím co a jak... Vkt.

A jsou tu potíže. Nějak moc napnuly šňůry a plachtou prošel roh Tatránčina kola. Tak to nevyšlo. Ale protože Tatranka je žena činu, navlíkla na čumicí roh igelitku a je po problému. Tomáš zatím za stálého klení a nadávání postavil stan a pak postupně plní dojmů zalézáme. Kromě rachotu kapek o plachtu nás nic neruší. Dobrou...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Lipůvka	35	892	12,5	12,3	13-15

Ráno 2.7. sobota

Několikrát za noc se budím. Neděje se nic, jen prší. k životu se probouzíme v půl deváté. Dig.

Jak kdo. Já bych mohl fungovat klidně tak od šesti. Ale na druhou stranu si taky jednou můžu poležet, ne? Akorát mi není jasný, proč na mně občas kápne - to by pod tím igelitem snad nemělo. Aha. Díra. No nic. Vkt.

Kape ze stromů, zato však hodně. Zvolna činíme ranní opatření. V 11 odjíždíme. Po kilometru jízdy je tu nutná zastávka. U silnice jsou stromy se zralými třeshněmi. Už od pohledu velmi dobrými. To nelze ignorovat. Je pod mrakem ale teplo. Po napasení se pokračujeme v cestě. Jede se celkem dobře. Za cca 12 km a je tu Blansko. Projíždíme po jeho okraji přímo k jeskyním. Nejprve ke Kateřinské. Máme kliku, prohlídka začíná za 10 minut. Zaparkovali jsme a vzhůru do díry. Dig.

Chvilí jsme bloudili při hledání správné díry do země. To co vypadalo jako vstup bylo naprosto opuštěné a nějak se nám nezdálo, že lační prohlídka je v tuto chvíli jen Hells Tour +. Hnk

Ano, velmi pěkné. Je tu chladno a vzduch, který se velmi dobře dýchá. Pustili nám ukázkou muziky. Akustika je tu velmi slušná. Bohužel k maximálnímu zážitku chybí lepší rozmístění reproduktorů. Dig.

Jeskyně moc hezká, hudba taky. Jenom mně napadá, že nám asi nemaj moc co říct, když nám jí pouštěj. Vkt.

Kateřinská jeskyně

Nalézá se na začátku Suchého žlebu, asi 500 metrů východně od Skalního mlýna. Je součástí staré výtokové jeskyně, o čemž svědčí nápadné stopy po proudících vodách a jejich erozní činnosti. Kateřinská jeskyně byla též bohatým nalezištěm kostí pleistocenních zvířat, především medvědů. Pro veřejnost je otevřena od roku 1910.

Prohlídka jeskyně

Vchod do jeskyně tvoří gotický portál, jímž se návštěvníci dostanou do Hlavního domu, největšího prostoru v Moravském krasu a zároveň největšího veřejnosti přístupného podzemního domu v ČR (délka 97 m, šířka 44 m, výška 20 m). Tento dóm vyniká výbornou akustikou, a proto jsou zde několikrát do roka pořádány hudební a pěvecké koncerty.

Z Hlavního domu trasa pokračuje do tzv. Nové jeskyně, kde se návštěvníci mohou pokochat barevně nasvíceným útvarem Čarodějnice a Bambusovým lešikem

tvořeným vzácnými, několik metrů vysokými hůlkovými stalagmity. K dalším zajímavým krápníkovým útvarům patří například Ovečky, Pagoda a Sintrový vodopád.

Pověst o Kateřině

Název jeskyně Kateřinská je spojen s pověstí, která se s různými obměnami vyprávěla asi takto: Před dávnými časy bydlel v prosté chaloupce na pokraji lesa pastýř. Od jara do podzimu pásával ovce a když nemohl na pastvu sám, odcházela s ovečkami jeho půvabná dcera Kateřina. Pastýř neměl ženu, a tak se Kateřina musela starat o domácnost i o otce. Dělal to ráda, protože svého otce nadevše milovala.

Jednoho dne musel pastýř odjet do města a dcera vyšla brzy ráno s ovečkami na pastvu. Zašla poněkud dále než obvykle. Když se zatáhla obloha a schylovalo se k bouři, Kateřina chtěla hnát ovce domů, ale byla příliš daleko, a proto se s nimi uchýlila do nedaleké jeskyně. Když bouře přешla, chystala se ovečky hnát domů, ale jedna jí chyběla. Dívence se zdálo, že slyší její zvoneček z konce tmavé jeskyně a vydala se ji hledat. Nemohla však ovečku najít a nakonec ztratila cestu ven. Schovala se ve skalním výklenku a únavou usnula.

Ráno našli lidé v lese opuštěné stádo a začali pasačku hledat. Nakonec se šli podívat k jeskyni, volali Kateřinu, ale nikdo se jim neozýval. Posléze jeden z nich našel její mrtvé tělíčko. Od té doby se jeskyni začalo říkat Kateřinská.

Krasové pojmy

Brčko

Prvotní tenké a duté stádium stalaktitu o konstantním průměru. Protože voda protéká vnitřkem roste brčko pouze do délky a vzhledem k jiným krápníkům velmi rychle.

Jeskyně

Podzemní dutiny převážně protáhlého tvaru a mohou tvořit jak velmi krátké jeskyně, tak velké členité často patrové jeskynní systémy.

Jeskynní dóm

Rozsáhlá jeskynní dutina, v převážné míře vznikající vodní korozí na křížení dvou puklin, popř. zlomových ploch.

Komín

Vertikální nebo velmi příkrá chodba, která vystupuje ze stropu jeskyně.

Kras

Název odvozen od názvu slovinského horstva. Jedná se o území krasovými horninami, jejichž rozpouštěním - korozí vznikají jak povrchové - Exokras, tak podpovrchové krasové jevy - Endokras. Na první pohled se jedná o suchá území vzhledem k tomu, že vody v tomto území jsou soustředěny pod zemským povrchem.

Krasová planina

Celistvá krasová tabule rozdělena údolními vodních toků. Je výškově oddělená od okolí.

Pisolity

Drobné hráškovité útvary sintru, které mohou pokrývat dna a stěny jeskyní. Vznikají odpařováním vody ze vzlínajících roztoků.

Propast

Vertikálně orientovaná jeskyně ústící na zemský povrch, popř. do dna jeskyně, u níž převažuje vertikální rozměr nad horizontálním.

Sintr

Krystalická podoba chemicky vysrážených roztoků z mineralizované vody. V jeskyních mohou tvořit různé náteky, krápníky, záclonky a jiné typy jeskynní výzdoby.

Stalagmit

Krápník rostoucí ze dna či stěny jeskyně vzhůru. Vzniká v místech skapu krasové vody. Na hlinité počvě se před vznikem krápníku vytváří tzv. egutační jamka.

Stalagnát

Sloup, který vznikne srůstem stalagmitu a stalaktitu.

Stalaktit

Krápník rostoucí od stropu, popř. ze šikmé stěny v místech výstupu vodních roztoků, do volných jeskynních prostor.

Záclona

Splyvavý plochý stalaktit, který je často zohýbaný do podoby závěsu. Vzniká stékáním krasové vody po stropním žeburu, římsě, apod. Může mít vroubkované až zoubkované okraje.

Závrtý

Okrouhlé dolíky o průměru max. 1km, mají trychtýřovitý tvar. Jsou výsledkem rozpouštění směrem dolů, vyskytují se po skupinách či řadách, mohou splývat

Venku je jak v prádelně.

Dig.

Tak na Moravě jim taky fungujou přírodní zákony. Brejle mám zamlžený. Oboje. Ach jo.

Vkt.

Popojíždíme k Punkevním jeskyním.

Dig

Je to skoro po rovince ale mě to stále nějak nejede. Už mám pomalu nejlehčí převod a lámu si hlavu kde že je chyba. Nakonec až při konzultaci s Digem proč tak dřu vychází najevo, že přehazovačka nefunguje tak jak má a i když já si přehodím na nejlehčí převod mám tam stále asi o 3 kolečka těžší převod. Za vydatné asistence Tomáše, který nazvedává zadní kolo Dig seřizuje přehazovačku. Už se těším jak se to určitě pěkně rozjede a konečně pojedu hladce a obratce ☺

Hnk

Tady už takovou kliku nemáme. Do začátku prohlídky máme skoro hodinu. A tedy čas na občerstvení u kiosku. Tento čas uběhl nějak rychle. A jdeme na prohlídku. Tato se sestává ze dvou částí. Ze suché, jejíž součástí je průchod dnem Macochy, a z mokré na lodičkách, se zastávkou v jeskyni T.G. M.

Dig.

Tak vidíte. Stejně jsem byl na vodě. A hloubka je místy o pár desítek metrů větší než na Berounce... Já si ale umím vybrat. Ale vědomí, že by Jarka pro mně do té ledové vody určitě hned skočila, kdybych do ní spadnul, mně dává pocit bezpečí ☺

Vkt.

Lodní průvodce mluví moravsky, hlasem jako Weigel od Cimrmanů. Je to tu nádherné. Pravdou je, že podle mých vyjádření je úchvatný i kdejaký sklep. Ale tak to prostě je. Mně se to líbí.

Dig.

Punkevní jeskyně

Jsou to nejvyhledávanější jeskyně Moravského krasu - leží dva kilometry od Skalního Mlýna a jsou přístupné vchodem ve stěně krasového kaňonu Pustý žleb.

Svou oblibu si získaly díky tomu, že návštěvníkům umožňují dostat se na dno propasti Macocha a zároveň podniknout romantickou plavbu na lodičkách na podzemní říčce Punkvě. Nejvýznamnější turisticky zpřístupněné jeskyně Moravského krasu navštíví ročně statisíce návštěvníků.

Prohlídka Punkevních jeskyní

Prohlídka jeskyní začíná prostorem Předního dómu, jehož vchod hlídá největší stalaktit jeskyní - Strážce. Sifonovitá chodba vede do Hlinitých síní, které sousedí se Středním dómem, u jehož stropu je nepřístupná Krystalová chodba. Za Stalagmitovou chodbou klesá dno jeskyně do Zadního dómu, odkud se návštěvníci dostanou až na dno [Macochy](#), kde končí tzv. Suchá cesta. Mohou se tu pokochat pohledem na dno propasti a na Horní a Dolní jezírko, která napájí říčka Punkva.

Teď přichází na řadu tzv. Mokrá cesta - plavba na loďkách po podzemní Punkvě. Punkevní Vodní dómy mezi dnem Macochy a Pustým žlebem jsou výsledkem činnosti mocného proudu vody, která si tudy pod tlakem hledala cestu na povrch. Stropy i stěny chodeb jsou plny dutin, vírových jam, žlábků a rýh. Návštěvníci plují přes První, Druhé a Třetí jezero k nejkrásnější jeskyni Krasu - Pohádkovému (Masarykovu) dómu. Pohádkový dóm společně s nezapomenutelnou plavbou Vodními dómami je vrcholným zážitkem při obdivování zdejších podzemních krás. Mohutné stalagmity, stalaktity a stalagnáty, záclony a kaskády se v pozadí dómu v Brčkové chodbě střídají s množstvím nejmladších tvarů, průsvitných brček, mrkvovitých ztluštěnin s výrůstky všemožných tvarů a s hvězdicemi křivých stropních vláken, heliktitů.

Pohled do minulosti

Historie průzkumů jeskyně začala roku 1723 prvním zaznamenaným sestupem Lazara Schoppa do propasti Macocha. V roce 1909 se podařilo skupině Karla Absolona (1887-1960) proniknout nově objevenými Punkevními jeskyněmi do [propasti Macocha](#) z Pustého žlebu tzv. Suchou cestou. První člověk prostoupil opravdu volnou cestou z Pustého žlebu na dno propasti Macochy 31. ledna 1914. Ve 30. letech byla objevena tzv. Vodní cesta, kterou se jeskyňáři dostali z vývěru Punkvy přes vodní dómy do propasti. První část jeskyní byla zpřístupněna roku 1910, v roce 1933 byla zahájena vodní plavba.

Plavba je zakončena vyplutím ven z tunelu na denní světlo. Venku svítí slunce a je teplo. Připadám si jako krtek, když vyleze na povrch. Vidím velký kulový. Po zážitku na lodičkách si samozřejmě nemůžeme nechat ujít opačný extrém a to výjezd lanovkou na vrchol Macochy a její prohlídku shora. Kabinky jsou velmi moderní a pěkné. Kromě střechy a podlahy celé ze skla. To nelibě nese Tomáš, protože kromě psofobie má i potíže s výškami.

Dig.

**Tak to jsem asi Tomášovo dvojče. Mně výšky taky zrovna nevzrušují.
Nejhorší by bylo jet na vysokým psovi.... Vkt.**

Výhledy tu jsou zajímavé. Nahoře jdeme na vyhlídku nad propastí. Pokud se Tomáš tvářil nedůvěřivě na lanovku, nevím co bude dělat teď, když se nám otevírá výhled do hloubky 92 metrů.

Propast Macocha

Světově známá propast Macocha je více než 138 metrů hluboká a je největší propastí svého druhu v České republice a i ve střední Evropě. Horní část propasti je dlouhá 174 metrů a široká 76 metrů. Na okraji propasti jsou dva vyhlídkové můstky. První z nich byl vybudován v roce 1882 - je umístěn v nejvyšším bodě a jmenuje se Horní můstek. Druhý z nich pochází z roku 1899, nachází se 92 metrů nad spodní částí propasti a je z něho velmi dobře vidět na dno.

Pohled do hlubin

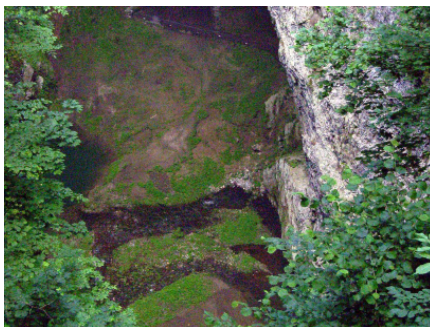
Propast Macocha, jež dostala jméno podle [pověsti](#) ze 17. století, vznikla zřícením stropu velké jeskyně. Proto také její dno částečně pokrývá suť, což jsou zbytky zborceného stropu. Dnem propasti protéká říčka Punkva, která napájí dvě jezírka. Horní jezírko je hluboké přibližně 13 metrů a je vidět shora. Dolní jezírko je ukryto mezi skalami, takže není shora vidět, a jeho hloubka přesahuje 30 metrů.

Ponorná říčka Punkva, která protéká dnem propasti, vzniká soutokem celé řady ponorných zdrojnic, které protékají na území vápenců od severu a východu. Vody Punkvy se poprvé objevují na denním světle na dně Macochy. Zde v Dolním jezírku znovu mizí do podzemí a protékají Punkevními jeskyněmi. Celý komplex představuje několik desítek kilometrů jeskyní, z části protékaných podzemními vodami.

Z historie výzkumů

V roce 1723 do propasti jako první sestoupil mnich minoritského kláštera Lazar Schopper, čímž byla zahájena dlouhá řada odvážných činů nadšenců i skutečných badatelů, kteří s nasazením vlastních životů odhalovali krok za krokem tajemství Macochy.

Významným mezníkem byl rok 1856, kdy do propasti podnikl výpravu známý krasový badatel MUDr. Jindřich Wankel. V roce 1901 zahájil systematický průzkum Macochy K. Absolon. Výsledkem vědeckých výprav bylo detailní probádání samotné propasti i jeskyní na propast vázaných. Tyto práce vyvrcholily v roce 1914 zpřístupněním suché části [Punkevních jeskyní](#). V letech 1920-1933 pak následovaly objevy vedoucí ke zpřístupnění vodních dómů na ponorné říčce Punkvě.

Nevím čím to je, ale pohled zespoda nahoru byl nějak hezčí. Dole jsem měl takovej zvláštní trochu tajemnej pocit. Tady vidím sice hezkou, ale pořád jenom hlubokou díru do který bych celkem nerad žuchnul. Vkt.

Pokochali jsme se a teď by to chtělo jídlo. Zdejší podnikatelé toto předpokládali a tak tu postavili hospodu s malým hotýlkem. Je 17 hodin, tedy nejvyšší čas na oběd. Chutnalo nám, ani ceny nebyly s vysokohorskou přírážkou.

M

TURIST. CHATA MACOCHA

0040	500*	1	9
		02.07.05	
* * *	* * *	* * *	*
116 X	20.00		
PIVO 500 B-3	120.00	1	
VĚDECK. KAVA	35.00	1	
12 X	30.00		
HOV. JAT. KNEB	60.00	1	
ZAVIŠ. JABEK	30.00	1	
112 X	85.00		
KUREC. ANANAS	70.00	1	
KROKET	25.00	1	
VĚT. KIZ. ZAMP	79.00	1	
ČEK. BRAMBOR	85.00	1	
KRAJ. PAB	88.00	1	
112 X	20.00		
KUREC. JATRA	40.00	1	
KUREC. PİKANT	65.00	1	
SOUČET	88		
	20		
19.00%	20		
	20		
SOUČET	128		
DEKUSEME ZA PRÁVSTEVU			
NASHLEDANÍ ULNÁŠ			
TEL. 0506/4130			

A teď sestup pěšky na dolní vyhlídku a pak úplně dolů ke kolům. Zatáhlo se a ochladilo.

Těsně před odjezdem začíná pršet. Jedeme prázdnou silnicí, nikde ani živáčka. Přestalo pršet a zase svítí slunce. Hledáme nocleh. Proč tak brzy? Protože další jeskyně jsou odtud kousek a prohlídka bude až zítra. Zastavili jsme u Ovčí jeskyně, volně přístupné, a shledali ji pro nocování nevhodnou. Škoda. Kousek dál pokoušíme štěstí na plošině nad sinicí. Zase ne. A pak jsme dojeli k poli vedle silnice, které je do oblouku a za ostrohem tvořeným vzrostlou vegetací budeme neviditelní. Zajeli jsme tam a hle, ono to není jen tak. Je tu ještě další silnice šplhající po úbočí kopce naproti. Tak to je slabší. Ale vzhledem k provozu a místním podmínkám jsem přesvědčen o správnosti výběru. Mezi tím úplně zmodralo nebe a pozlatilo se zapadajícím sluncem. Doupatu nestavíme, jen kotvíme

kola. Neočekávám další příchod vlhka shora. Je tu krásně, ticho, šum stromů, tu a tam po silnici projede auto, prostě pohoda.

Bohužel jen do 20ti hodin. V té době začala ve vesnici nad námi schované za hradbou lesa zábava. To byly songy! Nějací místní hoši to tam rozjžděli ve velkém. Naštěstí to prokládali reprodukovanou hudbou. Slezli jsme se u nás a Hanka předčítá z brožur o jeskyních. Je krásný večer. Kromě zvuku přírody a muziky ze zábavy k nám doléhá nadávání a klení Tomáše, který si rozlil polívku do stanu. To je ale šikulka. Teď nadává, že všechno smrdí česnečkou. Je před jedenáctou, ukládáme se ke spánku. To byl pěkný den...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Vilémovice	64	918	26,5	14,7	26-7

Ráno 3.7. neděle

Probudil mě mobil který řve ve stanu u Tomáše. A pár minut na to si ve vesnici zase začali pouštět muziku. Budíme se po půl deváté, snídáme, balíme, odjíždíme v 10. Směr jeskyně Balcárka. Je teplo a vylejzá slunce. Za pár km jsme u ní. Zakoupili jsme vstupenky a po odčekaní času zbývajícího do začátku prohlídky

jdeme do dalšího otvoru ve skále. Ano velmi pěkné.

Jeskyně Balcarka

Jeskyně Balcarka leží v severní části Moravského krasu, v malebném úseku Suchého žlebu u Ostrova u Macochy, v přírodní rezervaci Balcarova skála - Vintoky. Je to úchvatný labyrint chodeb, dómtů a propastí s bohatou a mnohotvárnou krápníkovou výzdobou.

Prohlídka jeskyně

Návštěva jeskyně začíná v mohutném vstupním portálu Balcarovy skály. Uměle proraženou chodbou návštěvníci sestupují do nevelkých prostor, jež upoutají barevností sintrových náteků a stalagmitů. První zastávkou jsou 10 metrů vysoké

prostory nazývané Wilsonovy rotundy. Větší z nich je překrásně modelovanou kruhovou propastí, jejíž stěny zdobí sintrové kaskády.

Odtud vede trasa do největších prostor Balcarského bludiště - Velkého (Fochova) domu. Podlouhlá prostora s rozměry 65 × 20 × 15 metrů, jejíž strop zdobí průhledné stalaktity a záclony, byla pojmenována po hrdinném francouzském maršálovi z 1. světové války.

Po prohlídce všech malebných zákoutí Velkého domu čeká návštěvníky výstup do částí nazvaných Galerie a Přírodní chodba. Ty patří mezi nekrásnější prostory [Moravského krasu](#) - krápníková výzdoba na stěnách a stropěch je velmi bohatá, čistá a zachovalá.

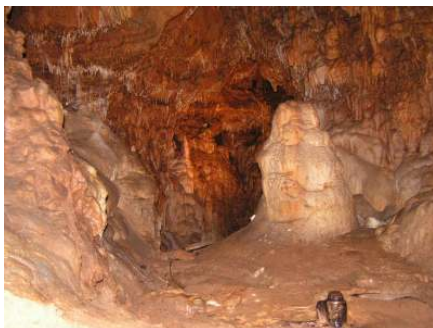
Další zastávkou je Dóm zkázy, který vznikl prořícením stropů jeskynních pater. Z krápníkových útvarů zaujme především vysoký sintrový vodopád, Madona či Kaktus. Trasa poté vede do Objevitelského domu, jehož stěny a strop jsou pokryty povlakem nickamínku - vápnité kašovité hmoty, která vzniká zřejmě působením mikroorganismů. Prohlídka jeskyně končí v prostoru zvané Popeluška, jež byla jednou z prvních objevených částí jeskyně.

Trocha historie

Balcarova skála byla až do 19. století opředená řadou pověr a pověstí. Až ve druhé polovině století se stala předmětem výzkumů. Ve 20. letech 20. století začal v okolí Balcarovy skály působit ostrovský občan, zemědělec a poslanec Josef Šamalík. Dne 16. června 1923 se mu podařilo proniknout do první podzemní prostory.

V následujícím roce objevil i další části Balcarky, k nimž patřily Wilsonovy rotundy, dóm Zkázy a Fochův (Velký) dóm. Hned poté začal jeskyně upravovat a zpřístupňovat pro veřejnost. Za pomoci akciové společnosti Moravský kras, která Balcarku vzala do své správy, byla na Velikonoční neděli roku 1925 jeskyně „odevzdána veřejnosti“.

Avšak i v dalších letech pokračoval Šamalík, za vydatné pomoci ostrovských občanů, v průzkumech podzemí Balcarovy skály. Počátkem roku 1935 objevili překrásně zdobené prostory - dnešní Galerii a Přírodní chodbu. V 50. letech byla prohlídková trasa zrekonstruována a roku 2001 byl vybudován nový provozní areál s moderním vybavením a službami pro návštěvníky.

A popojíždíme k další díře do země. V cestě je ukrutný dokopec. Je to jediná zrada. Jinak se jede dobře. Dig.

Tomáš chce na vrcholu kopce počkat na ostatní, já bych byl celkem pro, ale Janu to pořád nějak táhne dál a dál. Co se děje? Aha. V dohledu je občerstvovací stanice s pivem. Ach ty ženy. Vkt.

A jsme tu. Začalo být horko. Do prohlídky je ještě čas. Vyplňujeme jej povídáním o všem možném a návštěvou suvenýrů. Tomášovi padl do oka polštářek. Je mu úplně jedno, že je léčivý a heřmánkový. Hlavně že je jen za 75,- a že bude mít co pod hlavu. A už je 13 hodin A jdeme dovnitř. Dig.

Ještě před tím se ale u vchodu objevil k mé a Tomášově radosti pes. Naštěstí alespoň vypadal inteligentně. Nejdřív se ho ujaly holky, později se přidal i Dig. Já nevím co na těch psech a blechách lidi maj. Vkt.

Je to tu ohromné, krásné a dlouhé. A zima. Zatím největší ze všech jeskyní.

Sloupsko-šošůvské jeskyně

Jeskyně se nacházejí na jižním okraji městečka Sloup v Sloupském údolí (počátek Suchého žlebu). Patří do systému Amatérských jeskyní, což je nejdelší jeskynní systém v České republice. Sloupsko-šošůvské jeskyně jsou rozsáhlým komplexem domů, chodeb a obrovských podzemních propastí vytvořených ve dvou patrech. Prostora nazývaná Eliščina jeskyně má vynikající akustiku, a proto je příležitostně využívána pro koncerty komorní hudby.

Prohlídka sloupsko-šošůvských jeskyní

Vstupním portálem a chodbou se návštěvník dostane do jeskyně Nicové, jejíž název je odvozen od nickamínkové výzdoby na stěnách. Odtud trasa pokračuje do Eliščiny jeskyně s překrásnou krápníkovou, sintrovou a nickamínkovou výzdobou. Vynikající akustika Eliščiny jeskyně je návštěvníkům předvedena ukázkou reprodukované hudby.

Cesta podzemím vede prokopenou chodbou do nejrozsáhlejší části Sloupsko-šošůvských jeskyní - Starých skal. Staré skály začínají mohutnou Gotickou chodbou, na jejímž konci je 65 metrů hluboká Stupňovitá propast.

Dalším zastavením je Kolmá propast, z níž se vystupuje do prostor objevených prof. Karlem Absolonem v roce 1900. Klenotem těchto partií a celých Sloupsko-šošůvských jeskyní je Nagelova propast. V současné době je zpřístupněna dvěma můstky. Od stropu na hladinu Sloupského potoka ve spodních patrech je hluboká přibližně 90 metrů, ale její půdorysné rozměry ji řadí mezi nejmohutnější podzemní propasti v České republice.

Od Nagelovy propasti vede trasa k Trámové chodbě, která přechází ve 260 metrů dlouhou Stříbrnou chodbu. Ze Stříbrné chodby byla prokopána spojka do prostor Šošůvských jeskyní, které nejsou tak rozměrné jako Sloupské, mají však bohatou a zachovalou krápníkovou výzdobu. Trasa vede přes Brouškovu pohádkovou síň s

unikátním stalagmitovým útvarem „Svícen“ do Riegrovy síně. Vyvrcholením prohlídky Šošůvských jeskyní je Černá propast, která ústí k hladině Sloupského potoka v hloubce 70 metrů.

Letmý pohled do minulosti

Propast, která nese jeho jméno, objevil matematik J. A. Nagelem již roku 1748. Jeskyně Eliščina byla objevena v roce 1879 a veřejnosti byla zpřístupněna v roce 1881. Zbývající část Sloupsko-šošůvských jeskyní byla postupně objevena v letech 1889-1915.

Za hodinu a půl jsme zase venku. Je horko, svítí slunce. Do výchozího bodu prohlídky ke kolům musíme jít půl km pěšky. Odparkováváme a hurá do hospody. Je třeba se řádně najíst. Máme před sebou 60 km. Najedli jsme se opravdu hodně a teď hurá vpřed. (místo pro účtenku) Dig.

Oběd byl výborný, jenom toho bylo trochu málo. Okolnosti ale tomu chtěly, že jsem se mohl dorazit několika bramborami od Tatranky a hlavně Jarčinými palačinkami se zmrzlinou. Mňam. Připadám si jako odpadkovéj koš... Vkt.

Je pod mrakem, jede se celkem dobře. Krajina je zvlněná, jízda do kopců pomalá a namáhavá. Směrem dolů nádherná. Tomáš nás vede opravdu pěknými místy.

A tak jedeme a jedeme, kilometry přibývají. Kecáme a srandičkujeme až se stmívá. Pořád je pěkně. A u silnice mají třešně. Zastávka, sklizeň. A protože je tu technický problém a to ten že je to vysoko, řešíme to hmotnostně výhodnou Tatrancou a vysokým Viktorem. Funguje to.
Dig.

To je hrozný. Člověk jenom trochu povyroste a hned toho ostatní využívaj... Tak špatný to ale zase nebylo. Zatímco jsem svou výškou přispíval ke společnému blahu, Jana s Jarkou mně natrhanou úrodou krmily. To by mohlo bejt klidně častěji ☺
Vkt.

Co bys vlastně chtěl? Dyt' máš ze tří stran ženský. Vlevo Janu, vpravo Jarku a shora Tatrancu...

Po nacpání jedeme dál. Stmívá se, výstrahy blikají, pořád se jede dobře. Projíždíme Náměšť na Hané. Je úplná tma. Přesto je tu nějak živo. Vypadá to, že je tady

nějaká oslava roztažená úplně všude. A všichni překázejí. Jedu první a mírně z kopce. Nějací mladěši jsou roztaženi po celé silnici. Použil jsem malou sirénu. Nereagují, dobrá, jak chtěj vaši. Velká siréna. Chovají se jak hejno vrabců. Rozprchlí se na všechny strany. Ani nechci slyšet jejich slovník.
Dig.

Domorodci jsou nejenom nahluchlý, ale zřejmě mají i řekněme - odlišný vztah k životu. Jet v noci na kole po hlavní silnici bez jediný blikáčky třeba i od Vietnamců nám všem připadá trochu velké risk. Jak tak pozorujeme, je to tady ale celkem normální.
Vkt.

Podle Tomášova plánu se držíme c.z. 6033. vede nás mimo hlavní tahy, vesměs po cestách a silničkách bez provozu. Některé z nich jsou však strašné. A k tomu je úplná tma. Klika je, že jsme tu sami. A pak Tomáš zavelel obrát 90° vlevo, polní cesta vpřed. To co v dáli nevidíte je les a tam se bude spát. Přiblížit se k němu je opravdu hrůza. Cesta je zarostlá a plná vody. Hance se cosi přihodilo a zastavila.
Dig.

Projela jsem louží s blátem. To by nebylo až tak strašně ale pak chrup chrup a už nejde šlapat. V první chvíli mě napadlo, že spadl řetěz, ten byl ale O.K. Jen mezi tácy se při svitu čelenky cosi černalo. Aha mazlavé bahno, řekla jsem si. Nebylo to bahno....nebylo to naštěstí ani zbytek polního živočicha. Bylo to něco jiného a dosud určitě ani Digem nevidaného.... Nedá se nic dělat ve tmě a bez klacku to ven nedostanu. Volím tedy opět cestu po svých a kolo vleču trávou. V dále vidím světýlka ostatních a tak směr není problém držet. No jsem zvědavá co mi na tuhle kuriózní závalu poví Dig :-)))
Hnk.

Ještě dlouhá vzdálenost a jsme u lesa. Do něj se nám proniknout nepodařilo. Přichází Hanka. Má poruchu. Ohledáním zjišťuju, že ponožka, která původně byla sušena na báglech nějakou cestou osudu je teď namotaná v převodech. Tak to jsem ještě neviděl. Po chvíli cloumání je venku. Našli jsme si plácek u lesa, nestavíme a zalezáme. Je půl dvanácté. Dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Cholina	65	983	64	15,4	31-11

Ráno 4.7. pondělí

Budíme se v osm, snídáme, balíme odjíždíme.

Dneska máme na programu další dvě jeskyně. Vracíme se na silnici stejným terénem jako jsme včera jeli k lesu. Teda jak jsme tohle mohli dokázat!

Dig.

Ta tma má koukám svoje výhody. Kdybych večer viděl, kam to mám vlastně jet, asi by se mi tam tak nechtělo. Ale byla to jediná možnost. Vkt.

Je horko, svítí slunce je po desáté. Proti očekávání se jede velmi dobře. A hned za první vesnicí jsou u silnice vitamíny zamontované do třešní. Tomáš vydal povolení k zastávce a sklizni. Jsou velmi dobré. Během toho projíždějí kolem tři skupiny cyklistů a závistivě sledují a komentují naše činy.

Dig.

Mé výšky už nikdo využít nechtěl, Tatranka se obešla beze mě. Vkt.

Naplnili jsme si bříska a jedeme dál. C.z. nás vede po panelech ložených na dělku a ze stran zarostlých vysokou trávou. Dig.

No počkat! A co nákup? Ještě před tou panelovou cestou necestou jsme se stavili v místním obchůdku, pozůstatku Akce „Z“ a doplnili jsme zásoby. Až na chleba, ten byl už dopředu rozebrán, zřejmě na příděl. Vkt.

Je to dlouhé 200 m a jsme rádi, že to skončilo. Pak už v klidu a pohodě dojíždíme k jeskyni. Je to moc krásné. Jen jednu maličkou chybičku to má. Není otevřeno. Na ceduli píšou, že pondělí je zavírací den. Tak to nevyšlo. Takže změna programu. Protože i Javoříčské jeskyně na tom budou stejně o hradu Bouzov ani nemluví, provedeme toto: pojedeme se válet k vodě a pak se přiblížíme k Bouzovu a ten navštívíme zítra. Ještě jedna pozoruhodnost. Jede tu chlap na pravěkém kole a na řídítkách má proti tělu velký kotouč do cirkulárky. To jsou věci. Dig.

Že by místní adrenalinová zábava? Tenhle hit jsem několikrát vypravoval a vždycky měl celkem slušnej úspěch. Asi mi to bude ještě dost dlouho stačit. Cirkulárka na řídítkách... Kam se hrabou neexistující blikáčky... Vkt.

Tak jedem. Za několik km je tu přírodní koupaliště. Málo lidí, pěkný plácek na sušení našich věcí, na naše ležení, osvěžující voda, horko na padnutí. Tak to je ono, tak to má být. A tak se koupeme, válíme, odpočíváme, sledujeme okolí, vaříme oběd ke všeobecnému údivu všech kolem, legrácky žertíky a je dobře. Dig.

Možná bych neměl, ale slušelo by se na tomhle místě upozornit, že jsem tady vlastně poprvý v životě plaval jinde než v našem školním bazénu. Ale jestli chci přeplavat La Manche, tak budu muset ještě trochu trénovat... Vkt.

Toto ukončujeme před sedmou. Ještě pořád je horko a dalo by se pokračovat, ale Tomáš vyhrožuje dvaceti km k místu noclehu. Tak jedem. Nejede se dobře. Je to tu hodně do kopců a horko. A konečná je už za sedm km? To jsou věci, to je dobře. Kolem je to pořád velmi pěkné.

Po zdolání cedulí slíbených sedmi km zajíždíme na lesní cestu a hledáme místo kam nás umístit. A máme ho. Krásná louka a růžek lesa, perfektní. Průzkumem vyšlo najevo, že kousek nad náma sedí chlap na posedu a má flintu. Prý loví. Tak to ne. My nebudeme lovení! Jedeme jinam. Pořád po lesně polní cestě vzhůru až na vrchol. Tady je nádherný plácek bohužel v bezprostřední blízkosti překrásného hnojiště. Tak taky ne. Pod kopcem je další místečko. Jenom Jarka vrčí a bublá. A to i přes důkladně provedený průzkum, který znovu ukázal, že toto místo je v okolí nejlepší. Tak dobrá jedeme jinam. S Tomášem a Jarkou jedu na průzkum. Zapínáme vysílačky a jedeme. Stav je bezútešný. Dojeli jsme až do vesnice. Ani hospoda tu není. Tak pokračujeme po silnici až je tu další vesnice. Cestou mě otravuje vyzvánění vysílačky. Zastavuju a pokouším se zjistit o co jde. Nic, planý poplach. Pak mi to udělali ještě několikrát. Jsem opravdu šťasten, že jsem si mohl zbytečně zastavovat a zase se rozjíždět!

Dig.

My zbylí na kopci jsme nevyzváněli a divili se stejně jako Dig proč nás někdo stále vysílačkou burcuje. Že by místní Bermudský trojúhelník? © Hnk.

A jsme v další vesnici. a tady hospoda je. Natankovali nám pivo a Jarka velmi přídrzle a bez obalu vznesla dotaz na nocleh venku na nohejbalovém hřišti. Obě obsluhující jsou dotazem zaskočený avšak reagují okamžitě. JO! Spěchám tuto novinu sdělit ostatním. Po volacím tónu se mi ozvali. Avšak ne a ne mi potvrdit přejezdové instrukce. Až ztichli docela. Krucinál! A tak prozváním a prozváním. Jako odpověď se mi dostává, že nemají Tatrunku. A zase ticho.

Dig.

Obsluha si na ty vysílačky ještě nějak nezvykla. A nebo fungují nějak jinak, pomaleji...

Vkt.

Za nějakou dobu, že ji mají. A pak že zas Viktor píchnul.

Dig.

Já jsem nepíchnul. To píchlo zadní kolo mojí Krychle. Netuším jak a kde, ještě před chvílí to bylo v pořádku. Asi nějaký klišť.

Vkt.

Znovu a znovu do vysílačky diktuji jak se k nám dostat. Žádná odezva. Za dlouhou dobu se ozvala Hanka, že chce doplnit údaje pro přejezd. Tak znovu. Po velmi dlouhé době přijíždějí.

Dig.

Z opačného pohledu: Z vysílačky jsme s Janou vyslechly, že musíme jet až dolů do vesnice a na hlavní doprava. To jsem i několikrát potvrdila, že rozumím, do vesnice a na hlavní doprava. V tom problém nebyl. Horší to bylo s Tatránkou, která zmizela v hloubi lesa s tím, že si natrhá pár listů na čajík. Nebylo po ní už pěknou dobu ani vidu ani slychu a volání o pomoc jsme našťastí taky neslyšeli. Už jsme jí chtěli jít hledat když tu stála před náma a vysílačku v ruce. Nepodařilo se jí chuděře zapojit do našeho vysílání a celou dobu si prý připadala jako „ přítel na telefonu“ . Po radostném přivítání jsme vyrazili a tu najednou Viktor objevil, že má zadní kolo úplně prázdné. Do opravy se raději nevrhal ale s vší silou kolo nahustil natolik aby zvládlo cestu do vesnice. Jakmile jsme se přiblížili k prvním domkům ozvali se psi stejně jako když tu před hodinou projížděl Dig a spol. To bylo dobré znamení. jedeme dobře! Na hlavní zahrnout doprava nebyl také žádný problém, ale když nám skončila za zády i cedule o ukončení obce a stále nikdo v dohledu podlehli jsme nejistotě zda jsme dobře. Znovu byla vysílačka povolána do zbraně. Jedeme dobře, máme jet až do další vesnice. Fajn, tak jedem. Jenže opět Viktorovo zadní kolo žádalo o nový příděl pumpičkou stlačeného vzduchu. Viktor své kolesko z posledních sil posilnil. V tu chvíli se k nám navracela už naše milá Tatránka, která nevydržela naše pomalé tempo a jela napřed. Prý už je to kousíček a čeká se jen na nás. Fajn, dojíždíme do další vesnice a před hospodou nacházíme s pivem v ruce naši vysmátou trojičku.

Hnk.

Navádíme je rovnou na hřiště, servírujeme pivo a po nějaké chvíli přišla slečna hostinská a dala nám obchodní návrh, že nám udělají buřtguláš za 40 pro každého. Bouřlivý souhlas. Je tma. Přichystali jsme ležení a nastal ten nejlepší čas pro výměny Viktorovy píchlé duše.

Operace proběhla velmi úspěšně, dílo se zdařilo. A je to tu. K nedalekým stolům nám přinesli pečivo a talíře. My jsme umístili dvě čelovky na konstrukci nad stolem a nádherně osvětlili celý prostor. Jarka zaregistrovala patku a vrhla se na ní. A po chvíli další krajíc a než se pomalejší vzpamatovali, byla ošatka prázdná.

Dig.

Ten chleba byl fakt dobrej, není se čemu divit. A navíc jsme netušili, že další už nemaj. Vkt.

Přinesli guláš. Tedy ten byl! Po té, co jsme dojedli a doolizovali se došlo k zaplacení, předání děkovátka. Velmi srdečně jsme se rozloučili s oběma obsluhujícími a zapadli do pelechů. Dnes formace do hvězdy...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
	52	1010	26	13,1	34-10

Ráno 5.7. úterý

Budíme se vedrem ve čtvrt na osm. Provádíme obvyklé ranní činnosti.

Dig.

No, zase tak obvyklý snad ne... Za rohem je obchod. A maj otevřeno. Takže se nakoupí snídaně a zásoby - místním jsme například možná vykoupili makový koláče. Vkt.

Až na jednu. Jde o to, že je to tu zatraceně daleko a do kopce „za roh“. A protože uznáváme pravidlo „je nás víc a nebojíme se vlka nic“ vyrazíme na tuto cestu hromadně. Dig.

Já, individualista, jsem se kolektivu stranil a radši jsem zůstal v civilizaci a balil. Ale abych ze sebe nedělal frajera - klidně se na tomto místě přiznávám, že se vlka taky bojím ☺ **Vkt.**

Výsledně to byla pěkná procházka a hlavně příjemná úleva.

Dig.

Zároveň se mi podařilo nasbírat celkem slušné množství výborných lesních jahod. Bohužel i klíšťat tam bylo dost. ☹ Naštěstí proti nám neměla žádný úspěch.
Hnk.

Po návratu dokončujeme přípravy na odjezd a vyrážíme. 2 km před námi je hrad Bouzov. Tam jedem.

A potom do dalších jeskyní. Příjezd k hradu je pompézní. Všichni kolem nechápou. Parkujeme a jdeme k pokladně. Právě tu rozebírají kašnu. Viktor se rozčiluje co

je to za bordel, když je všechno těžce chráněné a tady rozebírají kus hradu. Přestože je to jen filmová dekorace!

Dig.

To by mohl říct každý. Zloději jsou dneska strašně drzí.

Vkt.

Jdeme na prohlídku. Ano opět musím konstatovat, že se mi tu líbí.

Dig.

Hrad Bouzov

mírně zvlněné lesnaté krajině na ostrohu nad potokem Špránekem západně od Bouzova se tyčí hrad téhož jména. V pramenech je doložen na počátku 14. století, kdy se po něm psal rod pánů z Bouzova, z nichž Bůz byl v l. 1317 – 1339 prvním známým držitelem hradu. Ještě v průběhu 14. století změnil hrad několikrát majitele. Od poloviny 14. století jej drželi páni z Vildenberka, kteří v r. 1382 prodali panství markraběti Joštovi; ten je v r. 1396 postoupil svému přívrženci Heraltovi z Kunštátu.

rukou pánů z Kunštátu zůstal hrad Bouzov s kratšími přestávkami téměř až do konce 15. Století, i když se v jeho držení vystřídali příslušníci dvou větví tohoto rodu. V r. 1408 postoupili synové Heralta z Kunštátu bouzovské panství svému strýci Bočkovi z poděbradské větve. Je možné, že na hradě Bouzově se narodil Jiří z Poděbrad, jehož otec Viktorín zde prokazatelně sídlil. Jiří z Poděbrad postoupil panství někdy před r. 1442 svému věrnému stoupenci Zdeňkovi Kostkovi z Postupic. V l. 1472 – 1481 byl pánem na Bouzově Jan ze Šelmberka a poté se hrad opět vrátil do rukou pánů z Kunštátu. V r. 1494 zapsal Boček kuna z Kunštátu bouzovské zboží Hanušovi Haugvicovi z Biskupic. Panství se do té doby značně rozrostlo, v zápise jsou uváděny hrad a městečko Bouzov, městečko Líšnice a 27 okolních vsí nebo jejich částí. V r. 1547 přešlo bouzovské zboží na Prokopa Podstatského z Prusinovic. Po jeho smrti bylo rozděleno na dvě části. Větší část s hradem převzal Jindřich Podstatský, menší část Jetřich Podstatský; v r. 1583 prodal Jindřich větší část panství s hradem Nakserovi z Chotějovi, ten však ještě téhož roku postoupil majetek Janovi Bergerovi z Bergu. Dalším majitelem hradu byl od r. 1617 Fridrich z Oppersdorfu; jeho syn prodal panství v r. 1655 Eusebii Sabině Podstatské, která je odkázala svému třetímu manželovi Juliu Leopoldovi z Hodic. Jejich syn František Josef z Hodic spojil obě části panství, ale již v r. 1696 je prodal řádu německých rytířů, v jehož majetku hrad zůstal až do r. 1939.

Smutný úděl měl Bouzov zejména v období nacistické okupace v l. 1939 – 1945. Hitler jej daroval Himmlerovi a hrad se stal sídlem přepadového oddílu SS, který 5. května 1945 vypálil obec Javoříčko.

Jak jak se na Bouzově střídaly jednotlivé šlechtické rody, měnila se i jeho podoba. Zatímco v době pánů z Bouzova měl hrad především strážní a obrannou funkci a skládal se zřejmě z věže, hradby a dřevěných obytných budov, Vildenberkové již vybudovali na jižní straně kamenný obytný palác, převyšující hradbu. Ve 14. století byl hrad podstatně rozšířen; vybudován byl přehradní prostor obehnaný příkopem a valem a v něm byly umístěny hospodářské budovy. Markrabě Jošt vylepšil kamennou hradbou s vysokou věží a kolem vlastního hradu dal postavit nižší parkánovou zeď.

Jaké v počátečním období vlády pánů z Kunštátu byla zvyšována především obranyschopnost hradu. Sídlo dostalo novou souvislou hradbu zpevněnou dvěma kruhovými baštami a prostřední hranatou baštu s bránou, nově byla postavena parkánová zeď kolem vlastního hradu a opatřena pěti kulatými baštami. Kolem poloviny 15. století došlo ke stavbě obytného paláce na severní straně. Zdeněk Kostka z Postupic zpevnil parkánovou zeď silnou hranatou věží, do hradeb byla zasazena kruhová dělová bašta a zřejmě byla opravena hláska. V r. 1499 začali Haugvicové se stavbou paláce na východní straně hradního objektu a propojili severní a jižní obytnou budovu. Koncem 16. století byl hrad po požáru, při němž vzala za své hláska, neobydlen; v r. 1617 začala výstavba jižního křídla. To již hrad postupně ztrácel svou obrannou funkci a stával se výhradně obytným objektem. S příchodem německých rytířů pozbyl však Bouzov během 18. století i tuto funkci, neboť řádová správa byla postupně centralizována do Bruntálu a vrchnostenský úřad bouzovského panství se přestěhoval do tzv. předního hradu a nově postavených budov na předhradí. Mezi nimi a vlastním hradem byl tehdy také založen menší park. Hrad sám nezadržitelně chátral.

Dnešní podobu získal po rozsáhlé přestavbě, jež byla zahájena na přelomu 19. a 20. Století. Arcivévodovi Evženovi, pozdějšímu řádovému velmistrovi, se totiž při návštěvě Bouzova v r. 18888 poloha hradu zalíbila a rozhodl se přestavět jej na letní šlechtické sídlo pro sebe a svou matku Alžbětu. Rekonstrukce byla svěřena profesorovi mnichovské techniky Georgu Hauberisserovi.

Po rozsáhlých přípravných pracích, zejména po pečlivě provedeném průzkumu, byly v r. 1895 strženy zříceniny severního křídla. Nový dvoupatrový objekt byl dokončen v r. 1897. Nepříliš bohatá fasáda byla oživena freskou Panny Marie s děťátkem v nadživotní velikosti, jež je dílem malíře Manna z Mnichova. V severním paláci, v místě původního pozdně gotického sálu, byla situována rytířská síň. Pro malířskou výzdobu, v níž se vedle postav rytířů a rostlinných motivů uplatňují především znaky držitelů Bouzova – Vildenberků, markraběte Jošta, pánů z Kunštátu, Kostků z Postupic, Haugviců z Biskupic, Podstatských z Prusinovic, Nakserů z Chotějovic, pánů z Hodic a znak řádový -, je sál nazýván také erbovním. Původně byl určen pro zasedání řádu a významné akty – ustanovení velmistra a zemských komturů. Nejcennější složkou jeho interiéru jsou řezbářské práce místních lidových umělců. Řezby – na sedadlech představitelů řádu, nad trůnem velmistra, na stěnách – najdeme i v sousední zasedací síni s kazetovým stropem a hodnotnými pracemi kovářskými a zámečnickými.

Jaké palác na jižní straně, vybudovaný počátkem 17. století Fridrichem z Oppersdorfu, byl v r. 1897 stržen a znovu od základů postaven na původním půdorysu; stal se letním sídlem velmistra a jeho pobočníka. V jeho středu v podstřeší jsou umístěny velké barokní sluneční hodiny. V l. 1897 – 1899 byla postavena mohutná hlavní věž – hláska – zakončená koruhvičkou s vytepaným obrazem patrona řádu německých rytířů sv. Jiří ve zbroji. V její dolní části je původní hladomorna z druhé poloviny 15. století.

Zachovalejší hradní objekty nebyly při rekonstrukci strženy, ale jen opraveny. V r. 1898 byl opraven nejstarší hradní palác se zbrojnicí a vybudováno tzv. Alžbětino křídlo, jež tvoří komplex místností obývaných po rekonstrukci matkou velmistra Evžena Alžbětou. Zatímco pracovna je zařízena původním pozdně barokním nábytkem s bohatými intarziemi, nábytek v ložnici pochází ze Španělska; řádu jej darovala královna Marie Kristina.

Východní palác s knížecími pokoji, zachovanými v původní podobě, byl opravován v r. 1899. V jeho zdi je zasazeno několik původních znakových desek – Zdeňka Kostky z Postupic z r. 1464, Beneše Haugvice z Biskupic z r. 1499, řádu německých rytířů z r. 1802. Restaurovány byly desky Bergerů z Bergu a Hodiců. Velmistrova ložnice, tapetovaná rudým brokátem, je zařízena stylovým nábytkem vrcholného baroka, jemuž dominuje nádherné lůžko. Plochy stěn jeho přijímacího pokoje jsou vyzdobeny znaky jednotlivých velmistrů, počínaje Františkem Ludvíkem, který hrad získal, a konče arcivévodou Evženem. Komplex knížecích pokojů doplňuje pracovna, pokoj sluhy, ohřívárna jídel a lovecká síň.

Nejvýraznějším architektonickým dílem hradního nádvoří je novogotická kaple. S její výstavbou bylo započato v r. 1900 na místě staré kuchyně. Vedle portálu je umístěna cenná socha sv. Jiří z 15. Století, přenesená na Bouzov z řádového domu v Benátkách. Šest náhrobních kamenů uvnitř kaple pochází z německého hradu Hornecku na ece Neckaru ve Württembersku; jde o náhrobky řádových mistrů zemřelých v l. 1395 – 1515. Na čelní stěně kaple je umístěn pozdně gotický deskový oltář z 15. Století.

Ústřední místností spojovacího křídla mezi severním a východním palácem je přijímací sál. Mohutný střední sloup, podle něhož je síň nazývána také Sloupová, je zdoben citáty významných řádových představitelů. Sál, zdobený renesančními obrazy, sloužil rovněž jako jídelna. Je toplovzdušně vytápěn a výtahem spojen s kuchyní, umístěnou v přízemí. V sousedství sloupového sálu je velmistrova jídelna, zdobená renesančními obrazy a drobnými dřevěnými plastikami. Do spojovacího paláce se vstupuje slavnostním schodištěm uzavřeným v šestiboké věži. V poschodí paláce ústí schodiště do jídelny s pozdně gotickým nábytkem, třemi obrazy Dürerovy školy a dřevěnými reliéfy s biblickými náměty ze 16. Století.

Pozoruhodným prvkem hradního nádvoří je novorenesanční kašna, zakrývající studnu vytesanou ve skále do hloubky 52 m. Po opravě hlavních hradních budov byly rekonstruovány hradby a bašty. Vysoká okrajová hradba, uzavírající západní stranu nádvoří, je zdobena reliéfem, v jehož středu je vyobrazena patronka řádu Alžběta Burynská s kyticemi růží.

základná rekonstrukce byla provedena neobyčejně citlivě z hlediska historické věrohodnosti a slohového souladu. Vzory pro rekonstruované objekty však nebyly hledány v českých zemích a hrad proto působí v našem prostředí cizí. Romantickou přestavbou vznikla téměř dokonalá iluze mohutného středověkého feudálního sídla, v jehož objektech se prolíná několik stavebních slohů, zejména gotika a renesance. Historickou a uměleckou hodnotu objektu umocňuje množství významných starých uměleckých děl.

V r. 1945 se celý rozsáhlý hradní objekt stal majetkem státu. Nyní jej spravuje Krajské vlastivědné muzeum v Olomouci.

Po prohlídce se zatáhlo a trochu ochladilo. Před námi je 90 km. To se těším, to se těším. Jedeme. Jede se docela dobře. Pořád je zataženo, teplo a příjemno. A docela dlouho máme v zrcátkách pohled na hrad.

Dojeli jsme do Chornice.

Dig.

To bylo ale práce, než jsme zjistili jak se ta d..., to místo, jmenuje, Vkt.

co?

Jsmo u kostela a začíná pršet. Zastavili jsme a přiohlkli se. To však není to pravé. Kousek od nás je sámoška s převislou střechou. Tak to je to místo, kde přecháme nejhorskí a pak pojedeme dál. Stojíme, chladneme, vlhneme. Všude kolem prší. A to hodně. Zkusíme využít přestávku k něčemu užitečnému. Třeba k jídlu. Jdu přes ulici do hospody zjistit jak by to vypadalo.... Špatně. Nevařej. Nejbližší podnik, kde nám dají najíst je prý až v Jevíčku, které je vzdálené 5 km. V tomhle nečase to nemáme. Po hodině zimy a vlhka zajíždíme do hospody A necháváme si nosit grogy a čaje. Vrchní nám nosí ale není šťastný. A po další době už je nasranej.

Dig.

Nasranej byl, ale slušně. Držel se. Jeho poznámku pod vousy, že nejsou mléčnéj bar, jsem ale slyšel ☺

Vkt.

Pro přiblížení situace: Nedá se objednat další čaj, pokud není Váš hrnek vyprázdněn. K němu chodí lidi pít pivo a ne čaj tak se nemáme divit.. Každý jsme vyfasovali hrnek, do kterého nám podle přání doléval jen čaj nebo grog. Ani když si kluci objednali pivo nijak zvlášť nezjihl. Stále z něj čiší přání, ať už jsme pryč a má svou hospodu zase pěkně prázdnou...

Hnk.

Po 90ti minutách je všechno v řiti. Už nemáme nic. Do dnešního cíle rozhodně nedojedem a na všechny je odtud daleko. Dobrá. změna všeho. Pojedeme do Moravské Třebové a odtud vlakem někam a pak do Prahy. Končíme platíme, vrchní ožil, odjíždíme. Jsme upraveni, voda shora není na překážku. Silnice zdola pro Tomáše ano. Za našeho uchechtávání se pokusil na ni ulehnout. Proud vody po ní stékající mu však jasně dal najevo, že to není nejlepší nápad. Postavil tedy svého miláčka zase na kola a jedeme. Je chladno, kopcovato a prší. Jako místo pro pauzu vyhlášíme autobusovou zastávku. Nestojíme tu dlouho, protože navzdory tomu, že má střechu a je v ní sucho, neoplývá teplem.

No nic, jedeme.

Dig.

Moje iluze o nepromokavosti mého nepromokavého oblečení vzaly definitivně za své. Zvlášť když nepršelo jenom seshora, ale díky přátelům v nákladních autech i ze strany.

Vkt.

Voda z nás stéká proudem a je tu Moravská.Třebová. Našli jsme nádraží, převlékli se do suchého a čekáme na vlak.

Přijel. Bohužel motoráček s vagónkem. I přes jeho malé rozměry jsme nasoukali kola dovnitř a necháváme se vézt do České Třebové. Teda dostat kola do vagónku je opravdu lahůdka

Průvodčí nám zapnul topení, ale vyjádřil pochybnost o jeho funkčnosti. Měl pravdu. Celou cestu je zima. Dig.

Pokoušíme se rozechřát alespoň jídlem. Zabírá to ale jen trochu. Hnk

Po necelé hodině jsme v České Třebové. Přijeli jsme k nástupišti, které je v rekonstrukci. To zas máme kliku! Díky tomu dostat kola z vagónku je taky pakárna. A navíc to nástupiště... Holky vytáhli z posunovače informaci že expres do Prahy pojede ze třetího nástupišť. Přesunujeme se tam. Chystáme kola k nakládce. Vlak je tu... A nemá služební vagón. Hm, no nevádí za pár minut jede další. Teda ale je tu kurevská zima. Zesiluje ji totiž vítr, který tu fičí. Jdeme do haly. Je tu tepleji ale nic moc. Chvilí před příjezdem vlaku jdeme zpět na nástupiště. Další vlak jede z prvního nástupišť. přesun je velmi divoký. Viktor přechází těsně před příjíždějícím rychlíkem. No, nic moc. Dig.

Na tomhle místě by se asi hodilo, abych něco napsal... Nejraději bych se o tom nezmiňoval, ještě mně leze mráz po zádech, když si na to vzpomenu. Koutkem oka jsem viděl, že se něco blíží, ale nějak mně nedošlo, že to jede na tu kolej, kterou chci právě přejít. Vkt.

Vlak nás nevzal. Hádejte co nemá... Správně, nemá služebák. Takže to všechno bylo k prdu. Tomáš je strašně nasranej. Zase je nám zima. Za dalších 35 minut jede další. Snad se nám povede odjet. Viktor jde na průzkum do haly odkud to pojede. Dig.

Spíš jsme se šli s Jarkou projít. Zima fakt nebyla nic moc. To, že počkám na tu informaci o nástupišti, se vystríbrilo později. Vkt.

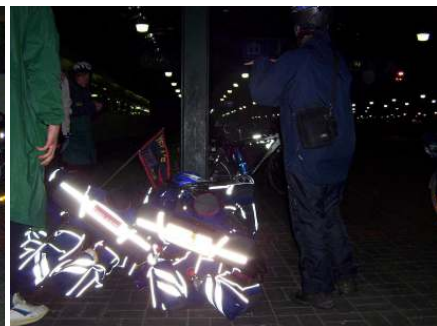
Přichází s informací, že vlak bude u nástupišť, kde jsme. Ještě by to chtělo služebák a bude dobře. Po příjezdu vidíme, že služebák je, ale vyhráno není. Střídají se tu vlakové čety a nastupující po nás chtějí abychom odstrojili. Tak to je teda pakárna. Povedlo se nám to ukecat tak, že všechno naházíme do vlaku a pak se uvidí. A vidělo se. Vlakvedoucí je neoblomný tvrdohlavý Moravák. Trvá na odstrojení. No, jak chtěj vaši. Odstrojeno je až v Chocni. Vlakvedoucí je nasranej, ale máme to. Srovnali jsme kola, polepili nálepkama, vlak vedoucí nás vyhnal a zavřel za náma. Máme haldu bágů na chodbičce a dál nic. Ale jedeme a je tu teplo. Po nějakém čase máme místa k sezení,

bagáž je naskládána v uličce a je v podstatě dobře. Před Pardubicema posílám Viktora na kontrolu bagáže. Vrátil se, že nejdou otevřít automatické dveře mezi vagónama. Tomáš mu jde na pomoc a vrátil se s tím, že Viktor má pravdu. Dig.

Já mám pravdu vždycky ☺ V tomhle vlaku jsem ještě nejel, co já vím, jak to funguje v moderním vlaku. Ale ukazuje se, že klika je pořád ještě klika, i když pneumatická. Takže to fakt nefunguje. Vkt.

To je smutné. V Pardubicích se ukázalo, že kromě spojovacích dveří nefungují ani výstupní dveře. Cestující co chtějí vystoupit jsou značně nervózní. Začali bouchat na sklo tak intenzivně až přilákali výpravčí. A ta potom vlakvedoucího. Ten se k nám nějak proháčkoval, otevřel nějakou zabudovanou krabičku a provedl CTRL, ALT, DEL. Pak všechno zhaslo a dveře se odblokovaly. Po nějaké době se zase rozsvítilo, dveře se zavřely a vlak se rozjel. Projeli jsme Kolín a neděje se nic mimořádného. Bez dalších výrazných zážitků jsme dojeli až do Prahy. Vlak tady končí a tak máme spoustu času na vykládku. A taky ho potřebujem. Dokud máme všechno na kolech, není moc znát kolik toho vlastně je. Zato teď ano.

A hele on je tu Jarčín Martin. Že by tu byl ještě od čtvrtka? V každém případě je dobře, že je tu. Pomohl s vykládáním a přípravou k odjezdu.

Jsmo na pátém nástupišti a to se vyznačuje tím, že má bezbariérový přístup až do haly. To je moc dobře. Použili jsme jej a až k hale jedeme. Tady se loučíme s Tomášem, který dál pojedje metrem. My ostatní opouštíme nádraží výjezdem pro taxíky. Pak jedeme kousek po magistrále, kolem Muzea nahoru a po Vinohradské až k cíli. Po dojezdu a vyvlečení kol do druhého patra se loučíme s Janou, která pokračuje kolmo domů. A pak postupně jak vybalují a převlékají se, odcházejí postupně ostatní. Tak a to je všechno. Pac a pusu, Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	46	1053	43	16	24-7

Celková technická data:

Účast

Sedm nenapravitelných...: Tomáš, Tatranka, Viktor, Hanka, Jarka, Jana a Dig

Oficiálně přiznaná
kilometráž

156 km

Příště

EXPEDICE 2005

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Lipová	Raková u Konice
Tišnov	Suchdol	Ochoz
Blansko	Ptenský Dvorek	Klužínek
Oblast Punkevní jesk.	Přemyslovce	Hvozd
Lažánky	Náměšť na Hané	Kladky
Sloup	Senice na Hané	Březníky
Boskovice	Senička	Chornice
Vratíkov	Bilsko	Mor. Třebová
Benešov	Vilémov	Č.Třebová
Buková	Bohuslavice	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Olga (Old), Tomáš (Tom), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha

Dolní vyhlídková plošina na Macošě

Čekání u jeskyní

Koupačka

SMK
Smluvní přepravní podnik
Smluvní přepravní podnik

S.M.K., a.s.
Skalský mlýn 96, 678 01 Blansko
tel.: +420 516 434 333, fax: +420 516 418 114
www.smk.cz, e-mail: smk@smk.cz
IČO: 45132006, DIČ: CZ45132006

LANOVKA CABLEWAY
JÍZDENKA - TICKET
Cena: 40,- Kč
Datum: 07. 2005

Děkujeme vám za použití našich služeb.
Thank you for using our services.

Datový doklad
№ 006958

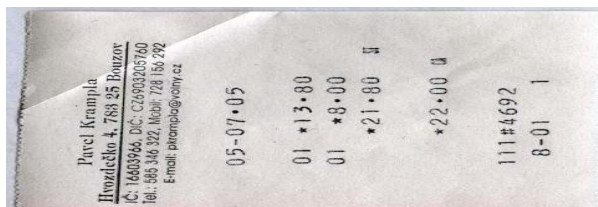
JEDNOSMĚRNÁ

Základní okruh
Začátek: 10:30
Osob: 7
Datum: 05.07.2005
Plné: 7 á 80 Kč

Celkem: 560 Kč
Tisk: PEGAS 0007600 osvobozeno od DPH

Hrad Bouzov
Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Olomouci, IČ: 75032335

Správa státního hradu BOUZOV, 783 25 Bouzov 8
Tel.: +420 585 346 202, Fax: +420 585 346 201, www.hrad-bouzov.cz

***Výprava je pojmenována u příležitosti
Jarčiných narozenin***

***a výročí upálení
mistra Jana Husa***

© Hell's Tour_{plus} 2005
Dig & Tom & Hnk
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz